

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๓๘๗/๒๕๖๐

ระหว่าง { พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรี โจทก์
นายขวัญ สำราญมาก จำเลย

เรื่อง ช่มชู้นกระทำชำเรา

ป.วิ.อ. มาตรา ๒๒๖/๓, ๒๒๗ วรรคสอง

พยานโจทก์ที่ทราบเรื่องราวมาจากผู้เสียหายอีกทอดหนึ่งนั้น เป็นพยานบอกเล่า ซึ่งตามสภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของพยานบอกเล่าไม่น่าเชื่อว่า จะพิสูจน์ความจริงได้ ศาลจึงไม่อาจรับฟังพยานบอกเล่านั้นให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยได้ตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง ประกอบกับจำเลยให้การปฏิเสธ มาโดยตลอดพยานหลักฐานโจทก์ตั้งที่วินิจฉัยมาเป็นลำดับจึงมีเหตุอันควรสงสัยว่าจำเลยกระทำ ความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค ๗ หรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๗ วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๗ พิพากษาลงโทษจำเลยมานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษากลับ ให้ยกฟ้อง

..... พงษ์พนิต..... นุชนบ..... ย่อ/พิมพ์
..... วันเพ็ญ..... สิทธิสา..... ตรวจ